

F. t. 1. om forsikringsmæglervirksomhed

3. Særlige branchebestemte salgskanaler:

- a) Autoforhandlere.
- b) Rejsebureauer.
- c) Pengeinstitutter/ejendomsmæglere.
- d) Liberale erhvervsudøvere.

I *stk. 2* angives, at forsikringsformidlingen skal ske erhvervs-mæssigt. Herved forstås, at der ved formidling skal være tilstræbt en økonomisk fordel for forsikringsmægleren, og at der ikke er tale om isolerede tilfælde. Derved vil lovforslaget ikke omfatte f.eks. en kommunes lejlighedsvis formidling af forsikringer, jf. lov om patientforsikring, samt den rent private hjælp til forsikringsformidling. En virksomheds egen ansatte risk-managementmedarbejder, dvs. en ansat, der på virksomhedens vegne vurderer virksomhedens behov for forsikringsmæssig dækning, omfattes således heller ikke af lovforslaget.

Når det i definitionen er præciseret, at forsikringsmæglervirksomhed alene omfatter formidling af direkte forsikringer, indebærer dette, at et forsikrings-selskabs brug af en forsikringsmægler i forbindelse med selskabets afdækning af egne risici ikke omfattes. Reassuranceformidlingsvirksomhed omfattes således ikke af loven.

Udøvelse af forsikringsmæglervirksomhed indebærer f.eks., at forsikringsmægleren skal afdække kundens forsikringsbehov, præsentere og forelægge den bedst mulige løsning eller valget mellem flere løsninger for kunden. I tilknytning hertil kan forsikringsmægleren varetage administrationen af kundens forsikringsportefølje samt løbende rådgive kunden om disse forhold.

Til § 2

Forsikringsmæglere her i landet er i dag organiseret i alle selskabsformer. Forslagets *stk. 1* fastslår, at forsikringsmæglervirksomhed kun må drives som personligt drevet enkeltmandsvirksomhed, i et interessentskab, eller i et anparts- eller aktieselskab. Bestemmelsen udelukker ikke at forsikringsmæglervirksomhed udøves af en ansat forsikringsmægler.

Forsikringsmæglervirksomhed drevet som enkeltmandsvirksomhed udelukker ikke, at der ansættes andre forsikringsmæglere, der har fået tilladelse efter § 4, stk. 3.

Forsikringsmæglerdirektivet 77/92/EØF og Forsikringsmæglerhenstillingen 92/48/EØF giver mulighed for, at mæglervirksomhed kan udøves både af juridiske og fysiske personer, jf. art. 1 i Forsikringsmæglerdirektivet. Dog er f.eks. kravet om faglig og praktisk kunnen i såvel Forsikringsmæglerdirektivet som For-

sikringsmæglerhenstillingen alene rettet til den fysiske person, der udøver mæglervirksomhed.

Såfremt forsikringsmæglervirksomhed f.eks. ønskes etableret i aktieselskabsform, vil de almindelige regler i lov om aktieselskaber finde anvendelse på denne juridiske person. Heraf følger, at selskabet skal registreres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, og at aktieselskabslovens krav om en mindstekapital på 500.000 kr. finder anvendelse på forsikringsmægleraktieselskabet. Tilsvarende finder lov om anpartsselskaber anvendelse på anpartsselskaber.

Bestemmelsen i *stk. 2* angiver, at forsikringsmæglere og forsikringsmægler-selskaber, som er etableret i de øvrige EU-lande eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, har ret til at etablere sig eller udøve tjenesteydelsesvirksomhed her i landet, hvis de har ret til at drive tilsvarende virksomhed i hjemlandet. Herigennem får udenlandske forsikringsmæglere i lighed med danske forsikringsmæglere mulighed for at tilbyde tjenesteydelser til forsikringstagere, der har deres sædvanlige bopæl her i landet, eller der vedrører risici beliggende her i landet.

De krav, der i lovgivningen stilles til forsikringsmæglere her i landet, vil blive anvendt på de udenlandske forsikringsmæglere i det omfang, disse krav tilgodeser det almene vel, ikke er diskriminerende, er objektivt nødvendige og ikke indebærer en form for gentagelse af de krav, som mæglerne er underkastet i deres hjemlands lovgivning. Som udgangspunkt skal forsikringsmæglere fra andre EU-lande overholde reglerne i kap. 3, om kravet til forsikringsmæglerens uafhængighed og etablering af ansvarsforsikring samt kravet om, at de pågældende udøver deres virksomhed i overensstemmelse med god forsikringsmægler-skik. Til brug for Finanstilsynets indsigt med, hvilke forsikringsmæglere fra andre EU-lande der ønsker at udøve virksomhed her i landet, foreslås det i § 4, stk. 5, at de pågældende kan udøve forsikringsmæglervirksomhed, såfremt det dokumenteres over for Finanstilsynet, at de er registrerede i hjemlandet eller fremlægger et af hjemlandets myndigheder udstedt bevis for erhvervs erfaring, god vandel og konkursfrihed. Et sådant administrativt system vil i nogen grad være i overensstemmelse med de samarbejdsprocedurer, Finanstilsynet følger, når f.eks. forsikrings-selskaber fra andre EU/EØS-lande ønsker at udøve virksomhed her i landet via filial eller fri tjenesteydelsesvirksomhed.

Såfremt der ikke i hjemlandet er etableret en særlig regulering af forsikringsmæglererhvervet, kan Finanstilsynet kræve, at forsikringsmæglerne respekterer de samme regler, som gælder for danske forsikrings-